

ZOLA DUBNIKOVA:

POSVÁTNY CHRÁMOVÝ TANEC ŽEN

„Modlím se za osvobození ze svazujících cyklů a omezujících struktur

Modlím se za nejhlubší odevzdání a za důvěru v Božství

Modlím se za osvobození od příběhů, které nám už neslouží

Modlím se, abych si vzpomněla na esenci a zdroj své životní cesty uvnitř i vně

Modlím se za vyléčení našich zranění:

Nechť se mužství a ženství vrátí do hlubokého vyladění spojeného s čistými záměry. Jsme zde, abychom vzpomínali a připomínali.

Ať se vyjeví náš evoluční sluch a revoluční srdce

Lidské prvorozenectví EXTATICKÉ duše a srdce

Modlím se za hlubokou, jemnou SÍLU všech bojovníků SVĚTLA

Modlím se, aby naše nejhlubší vidění bylo odkryto

Modlím se za matky, otce, bratry, sestry a děti tohoto světa

Nechť zazní skutečná svoboda a všichni lidé zpívají.“

(Zolina modlitba za svobodu – psáno pro svátky Pesach, Ostara a Beltain, 5. května 2019)

Pamatuji se, jak jsem v listopadu roku 2017 poprvé narazila na Zolinu webovou stránku. Vytréštila jsem oči na fotografie, pustila si video a rozpla-

kala se. Pak jsem jí krátce napsala – že má ženská duše našla domov a kdy má kursy? Zola mi osobně odepsala, harmonogram na další rok teprve chystala. Trvalo mi ještě rok, než mne život na Zolin kurs pustil. V květnu 2019 jsme s kamarádkou Ditou zamířily do jeruzalémských hor tančit. Jako jediné jsme po skončení semináře zůstaly v Zoharově centru ještě jednu noc. A než Zola odjela za dcerkou a manželem, povídaly jsme si s ní o její životní cestě.

Na úvod se samozřejmě nabízela otázka, zda má skutečně východoevropské předky, jak napovídá její příjmení. Z podobnosti našich příjmení jsme pochopitelně měly legraci. „Dubnikova je ukrajinské příjmení. Znamená ‚z dubového lesa‘. Můj dědeček, otec mého otce, byl z Ukrajiny. I ostatní členové rodiny byli z Evropy. Jsem z 99,9 procent aškenázská Židovka. Doufala jsem, že najdu trochu exotičtější, orientálnější původ...“ Rozešměje se. „No, mám možná maličko italské krve. Další mí předci jsou z Polska, Rumunska a Maďarska.“ Takže typická středo- a východoevropská směs. „Ano. První manželka mého ukrajinského dědečka byla sirotek, její rodiče zemřeli, když jí bylo pět let, takže o té části rodiny mnoho nevím. Měla velmi těžké dětství, žila jako otrokyně, pracovala jako děvečka a služebná. Její první placenou prací bylo sbírat štetiny prasat a vyrábět z nich hřebeny. Nemám příliš romantické předky! Její rodiče zemřeli na pokousání krysami a já mám opravdu veliký odpor ke krysám. Když je vidím, chce se mi zvracet. Takže když mi ten příběh dědeček vyprávěl, říkala jsem si, aha, to je možná důvod. Je to divné, protože jinak zvířata miluji. Generace mého dědečka byla zkrátka velmi chudá. Jeho žena byla negramotná. Ale potom odešli do Ameriky a tam dostali šanci žít důstojně. A v generaci mého otce a jeho sourozenců, bratranců a sestřenic už všichni byli profesori na vysokých školách. A v mojí generaci jsem zase první, kdo se věnuje umění. Generace mých rodičů se soustředila na akademickou kariéru, protože to byl způsob, jak nejvíce potěšit své rodiče. Já jsem se svobodně rozhodla pro umění.“

ZAJÍMAL MNE POHYB, KTERÝ VEDE K ROZŠÍŘENÍ VĚDOMÍ

Kdy cítila, že je přitahována k umění a zvláště k tanci? „Už když jsem byla malá. Rodiče natočili video, na kterém je moje maličká sestra v postýlce a snaží se postavit, já jí pomáhám a potom ji pustím a tancuji. Ona spadne, já ji zvednu a zase začnu tancovat, a tak stále dokola, jako bych byla v něja-